

Fővárosi Törvényszék
64.P.20.003/2026/4.

Felperesi képviselő: Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd dr. Melléthei-Barna Márton
Ádám ügyvéd ([REDACTED])

Felperes: Tisztelet és Szabadság Párt (3300 Eger, Dobó István utca 16.)

Alperesi képviselő: dr. Bodolai László egyéni ügyvéd ([REDACTED])

Alperes: index.hu Szerkesztősége ([REDACTED])

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

A határozatot hozó bíróság: Fővárosi Törvényszék

A határozat száma: 64.P.20.003/2026/4.

A határozat kihirdetésének napja: 2026. január 14.

Í t é l e t

A bíróság kötelezi az alperest arra, hogy a jogerőt követő 5 napon belül tegye közzé az alábbi helyreigazítást a 2025. november 26-i „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” című cikke vonatkozásában, azonos betűméretezéssel és típussal, kommentár nélkül a cikk megjelenési linkjén annak címe alatt és a lead felett, mindaddig, amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig, továbbá egyidejűleg a <https://index.hu> internetes hírportál kezdőoldalán 24 óra időtartamban a „helyreigazítás a 2025. november 26-i „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” című cikkünkben foglaltak miatt” szövegezéssel úgy, hogy arra kattintással linkkel együtt közvetlenül elérhetővé váljon az alábbi

helyreigazítás:

Valótlanul állítottuk, hogy az Index birtokába jutott azon dokumentum, amely a jelenlegi rendszerhez képest radikálisan új pályára állítaná a magyar gazdaságot, a Tisza Párt több száz oldalas gazdasági tervezete. A valóság mindezzel szemben az, hogy a cikk alapjául szolgáló, az index.hu által I.PDF II.PDF III.PDF linken közzétett dokumentum nem a Tisza Párt gazdasági tervezete, így abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a Tisza Párt hivatalos programjára, az általa tervezett adózási rendszerre, új járadékcsomag bevezetésére.

A bíróság kötelezi az alperes kiadóját az INDEX.HU Informatikai Zrt.-t hogy esedékességgkor fizessen meg 31.500,- (harmincegyezer-ötszáz) forint illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 számú illeték bevételi számlájára, a bírósági ügy számának, és az INDEX.HU

Informatikai Zrt. adószámának a feltüntetésével esedékességkor. A fizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé.

A bíróság kötelezi az alperes kiadóját az INDEX.HU Informatikai Zrt-t, hogy a jogerőt követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000,- (ötszázezer) forint + áfa összegű perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet írásban, elektronikus úton kell ennél a bíróságnál, de a Fővárosi Ítéltáblához címzetten benyújtani.

A fellebbezést előterjesztő fél számára az ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező. A jogi képviselő hiányában előterjesztett fellebbezés joghatály kiváltására nem alkalmas, azt a bíróság visszautasítja.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy a fellebbviteli bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri vagy a bíróság azt indokoltnak tartja. A fellebbező félnek tárgyalás tartására irányuló kérelmét fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított 15 napon belül kérheti tárgyalás tartását.

A felek kérelme alapján sem tartható tárgyalás, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a törvényben meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, vagy ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték megfizetésére vonatkozik; a fellebbezés csak a teljesítési határidővel kapcsolatos vagy kizárólag az ítélet indokolása ellen irányul.

A bíróság tájékoztatja a feleket arról, hogy a per minden szakaszában soron kívül jár el.

I n d o k o l á s

- [1] A lefolytatott bizonyítási eljárás során az index.hu internetes sajtótermékben 2025. november 26-án közzétett „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” cikk tartalma, a felperes 2025. december 3-án kelt és 2025. december 11-én ajánlott küldeményként postára adott, az alperes által 2025. december 12. napján kézhez vett sajtó-helyreigazítás iránti kérelme, [REDACTED] és Kármán András Miklós tanúk vallomása alapján a bíróság a következő tényállást állapította meg:
- [2] Az index.hu szerkesztősége egy három cikkből álló cikksorozatot jelentetett meg, amelynek témája Magyarország legnagyobb ellenzéki pártjának, a Tisza Pártnak a gazdasági program tervezetét és ennek keretében adócsomag-tervezetét mutatta be az olvasók felé. A sorozat második cikke 2026. november 26-án jelent meg: „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” címmel. A közölt tartalom alapját egy több száz oldalas dokumentum képezte, amelyet az index.hu szerkesztősége részére egy informátor küldött meg. [REDACTED] saját forrásain keresztül próbált utána járni annak, hogy a dokumentum valóban a Tisza Párt tervezett gazdasági programját és adócsomagját tartalmazza-e. Az ellenőrzés során arra a következtetésre jutottak, miszerint elképzelhető, hogy a több száz oldalas dokumentum a Tisza Párt gazdasági programját, illetőleg adó és járuléksomag tervezetét tartalmazza.

- [3] A cikksorozat első cikkének megjelenését megelőzően, a megjelenés előtt pár órával megkeresték a Tisza Pártot lehetőséget biztosítva arra, hogy a közlendő tartalomra reagáljanak. A Tisza Párt az e-mailben megküldött válaszában vitatta, hogy a dokumentum gazdasági programjának, illetve adócsomagjának a tervezetét tartalmazza. Ezt követően megjelent az első cikk, majd anélkül, hogy külön a második a cikk megjelenését megelőzően a Tisza Pártot megkeresték volna a közölt tartalmat érintően, megjelentették a per alapját képező közlést. A perbeli 2025. november 26-i közleményben a felperes álláspontját annyiban közölték, hogy: „Bár Magyar Péter a Tisza Párt vezetője igyekezett elhatárolódni a dokumentumtól, a tervezet létezése aligha kérdőjelezhető meg.” A felperes álláspontját egyebekben a cikk maga nem tartalmazta, nem fejtette ki.
- [4] A lefolytatott bizonyítási eljárás során az index.hu szerkesztősége nem tudta bizonyítani azt a tényt, hogy a cikk alapjául szolgáló dokumentum a felperes gazdasági tervezetét, illetve adó csomag tervezetét tartalmazza. Az index.hu birtokába jutott dokumentumból okszerű következtetés a felperes gazdasági és adó programjára vonatkozóan nem volt levonható.
- [5] A cikkben közöltek szerint az a dokumentum, ami a Tisza Párt gazdasági program és adócsomag tervezete, felszámolná a kisadózói és egyszerűsített adózási rendszert, összesen, mintegy 90 milliárd forintos adóemelést eredményezve, továbbá ECHO megszűnne, úgyszintén a KIVA is gyakorlatilag megszűnne, illetőleg ennek választhatósági köre leszűkülne, csak azok a cégek maradhatnának a rendszerben, amelyek árbevétele max. 150 millió forint, amelyek legfeljebb 10 főt foglalkoztatnak és csak akkor, ha tényleges bérköltségük is van. A cikkben a dokumentum alapján állították, hogy új járuléksomag is bevezetésre kerülne, aminek következtében növekedne a munkáltatók és a munkavállalók terhe. Az egészségügyi fenntartási és közegészségügyi járulék 5%, a nyugdíj szolidaritási járulék 2,5%, a szakképzési hozzájárulás 1,5%, a szolidaritási egészségügyi járulék 2%, a bérgarancia-alaphoz való hozzájárulás 1% lenne.
- [6] A felperes sérelmezte a cikk fenti közléseit, ezért sajtó-helyreigazítási kérelmet terjesztett elő. A felperes által a megjelenést követő 30 napon belül 2025. december 11-én ajánlott küldeményként postára adott kérelmet az alperes 2025. december 12. napján vette kézhez, határidőn belül azonban helyreigazító közlemény megjelenéséről nem gondoskodott.
- [7] A felperes határidőn belül keresetet terjesztett elő sajtó-helyreigazítás iránt az alperessel szemben.
- [8] *Kereset:*
- [9] A felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze alperest arra, hogy 5 napon belül a 2025. november 26-i „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” című cikkel azonos betűméretezéssel és típussal, kommentár nélkül tegye közzé a cikk megjelenési linkjén annak címe alatt és a lead felett, mindaddig amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig az alábbi helyreigazító közleményt, egyidejűleg a <https://index.hu> internetes hírportál kezdő oldalán 24 óra időtartamban a „Helyreigazítás a 2025. november 26-i „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” című cikkünkben foglaltak miatt” szöveget úgy, hogy arra kattintással linkkel együtt közvetlenül tegye elérhetővé az alábbi:
„Helyreigazítást:

Valótlanul állítottuk, hogy az Index birtokába jutott azon dokumentum, amely a jelenlegi rendszerhez képest radikálisan új pályára állítaná a magyar gazdaságot, a Tisza Párt több száz oldalas gazdasági tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami szerint a Tisza Párt tervezete gyakorlatilag felszámolná a teljes kisadózói és egyszerűsített adózási rendszert, összesen mintegy 90 milliárd forintos adóemelést eredményezve, az EKHO megszűnne, a KIVA gyakorlatilag megszűnne, a választhatóság köre extrém módon szűkülne: csak azok a cégek maradhatnának a rendszerben, amelyek árbevétele maximum 150 millió forint, amelyek legfeljebb 10 főt foglalkoztatnak, és csak akkor, ha tényleges bérköltségük is van, a Tisza Párt több száz oldalas tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami új járuléksomagot is bevezetne, amely érezhetően növelné a munkáltatók és munkavállalók terheit, az alábbi kulcsokat határozza meg: Egészségügyi fenntartási és közegészségügyi járulék: 5 százalék, nyugdíjszolidaritási járulék: 2,5 százalék, szakképzési hozzájárulás: 1,5 százalék, szolidaritási egészségügyi járulék: 2 százalék, bérgarancia-alaphoz való hozzájárulás: 1 százalék, a Tisza Párt gazdasági tervezete.

A valóság mindezzel szemben az, hogy az index.hu által (I.PDF II.PDF III.PDF) linken közzétett dokumentum nem a Tisza Párt gazdasági tervezete, így abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a Tisza Párt programjára.”

- [10] A felperes kérte, hogy a Pp. 499. §-a (1) bekezdés értelmében az alperes tartalomszolgáltatóját (kiadóját), az INDEX.HU Informatikai Zártkörűen Működő Részvénytársaságot kötelezze a bíróság a perköltség megfizetésére.
- [11] A felperes a kereseti kérelem jogalapjaként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1)-(2) bekezdéseiben írtakra, az Smtv. 4. § (3) bekezdésére, az Smtv. 10. §-ában foglaltakra, továbbá a Pp. 495. § (1) (2) és 496. § (1)-(2)-(3) bekezdéseiben foglaltakra, ezt meghaladóan a CKOT 48-as számú állásfoglalásban írtakra hivatkozott.
- [12] A keresetlevél tényállításában a felperes előadta, hogy a felperes politikai párt, a Tisztelet és Szabadság Párt (TISZA párt), amely a 2026-os országgyűlési választásra készül.
- [13] A felperes tényállítása értelmében a választási program jelenleg éppen készül, az egész program hivatalos nyilvánosságra hozatalára még nem került sor, csupán egyes részeit ismertette a médiában a párt elnöke, ennek keretében a nyilvánosság már ismeri a felperes adókkal kapcsolatos programját, ami a www.szja9.hu, valamint <https://adocsokkentes.hu/> oldalon is elérhető. A párt nyilvánosságra hozott programja szerint a minimálbér után fizetendő személyi jövedelemadó teher a jelenlegi 15 %-ról 9 %-ra csökken, a mediánbér alatt keresők személyi jövedelemadó terhe szintén csökken és az jövedelem szja terhe változatlanul 15 % marad.
- [14] A felperes tényállításába kitért arra, hogy a <https://index.hu> internetes hírportálon 2025. november 26. napján „Újabb részletek derültek ki Magyar Péterék adócsomag-tervezetéről” címmel megjelent írásban (<https://index.hu/gazdasag/2025/11/26/tisza-part-magyar-peter-valasztas-adotervezet-ellenzek-adorendszer>) a Tisztelet és Szabadság Pártra (a továbbiakban: Tisza Párt) vonatkozó valótlan tényállítás került közlésre.
- [15] A felperes kifejtett tényállítása alapján az írás egy, a Tisza Párthoz semmilyen módon sem köthető - tehát nem a Tisza Párt szakértői, által és nem a Tisza Párt vezetése számára készült -, koholt dokumentum alapján valótlanul állította, hogy a dokumentum a: „Tisza Párt több száz

oldalas gazdasági tervezete, amely a jelenlegi rendszerhez képest radikálisan új pályára állítaná a magyar gazdaságot”. A felperes hangsúlyozta, hogy az a dokumentum, aminek alapján a cikk állította, hogy: „3700 milliárd forinttal terhelnék a vállalkozásokat”, továbbá állította, az alábbiakat is:

(1) „A még nagyobb horderejű változások a KKV-szektor adózását érintik: a Tisza Párt tervezete gyakorlatilag felszámolná a teljes kisadózói és egyszerűsített adózási rendszert, összesen mintegy 90 milliárd forintos adóemelést eredményezve. A dokumentum szerint: az EKHO megszűnne. Ezzel egy fontos alternatív adózási forma tűnne el a kreatív iparágaktól a sportolókön át a médiadolgozókig. A KIVA gyakorlatilag megszűnne. A választhatóság köre extrém módon szűkülne: csak azok a cégek maradhatnának a rendszerben, amelyek árbevétele maximum 150 millió forint, amelyek legfeljebb 10 főt foglalkoztatnak, és csak akkor, ha tényleges bérköltségük is van. A KIVA tehát lényegében elveszítené mostani jelentőségét.”

(2) „A dokumentum új járulékcsoportot is bevezetne, amely érezhetően növelné a munkáltatók és munkavállalók terheit. Ezek a tételek külön-külön is jelentősek, együtt pedig egy teljesen új közteherviselési struktúrát rajzolnak fel. A tervezet az alábbi kulcsokat határozza meg: Egészségügyi fenntartási és közegészségügyi járulék: 5 százalék. Ez a járulék a működő egészségügyi intézményrendszer finanszírozását célozza, közvetlen többlet terhet róva a fizetésekre. Nyugdíjszolidaritási járulék: 2,5 százalék. A jelenlegi nyugdíjrendszert egészítené ki, a dokumentum szerint a generációk közötti szolidaritás erősítése érdekében. Szakképzési hozzájárulás: 1,5 százalék. A szakképzés támogatására szolgálna, de egyben a munkaadók költségeit is tovább emelné. Szolidaritási egészségügyi járulék: 2 százalék. Második egészségügyi jellegű teherként jelenik meg, a rendszer fenntarthatóságára hivatkozva. Bérgarancia-alaphoz való hozzájárulás: 1 százalék. Ennek célja a munkavállalók védelme csődhelyzet esetén, ám a járulék a bérköltségeket tovább növeli.” - nem a felperes gazdasági tervezete és nem a felperes adó, valamint járulék terveit tartalmazza.

- [16] A felperes kifejtett érvelése értelmében a cikk tehát egy olyan dokumentum alapján jut arra a következtetésre, hogy a „Tisza Párt több száz oldalas gazdasági tervezete, amely a jelenlegi rendszerhez képest radikálisan új pályára állítaná a magyar gazdaságot”, valamint „hangsúlyozzuk, ez a szakpolitikai tanulmánygyűjtemény a Tisza Párt gazdasági programjának tervezete,” továbbá „3700 milliárd forinttal terhelnék a vállalkozásokat”, semmilyen módon sem köthető a Tisza Párthoz és amely semmilyen módon sem tükrözi annak elképzelését.
- [17] A felperes hangsúlyozta, hogy az írás megjelenését megelőzően sem az alperes, sem annak egyetlen munkatársa, újságírója, a felperest nem kereste meg, tőle információt nem kért, a felperes nem adott engedélyt a jelzett tartalmú írás alperes általi megjelentetéséhez.
- [18] A felperes érvelése alapján a felperes álláspontját sem jelenítette meg lényegében a cikk. A tájékoztatás nem volt kiegyensúlyozott és arányos, a felperes tényleges álláspontját ugyanis nem rögzítették, a második cikk megjelenése előtt a felperest nem is keresték meg, ráadásul az első cikk esetén is csak közvetlenül a megjelenés előtt keresték a felperest, aki arra érdemben nem is tudott válaszolni.
- [19] A felperes, miután olvasta az alperesi írást, jogi képviselőhöz fordult, aki a helyreigazítás iránti kérelem előterjesztését javasolta felperesnek.

- [20] A felperes - jogi képviselője útján - a 2025. december 3. napján kelt, és 2025. december 11. napján ajánlott küldeményként postára adott, az alperesi szerkesztőségnek elküldött, az alperes által 2025. december 12. napján postai úton kézhez vett levelében sajtó-helyreigazítás iránti kérelmet terjesztett elő.
- [21] A felperes előadta, hogy az alperes az Smtv. 12. §-a (2) bekezdése szerinti öt napon belül a helyreigazítási kötelezettségének nem tett eleget, helyreigazító közleményt nem közölt, bár felperes szerint a Pp. 495. §-a (2) bekezdése a)-c) pontja alapján a helyreigazítás közzétételét nem tagadhatta volna meg. A felperes törvényes határidőn belül ezért terjesztette elő a sajtó-helyreigazítás iránti keresetet.
- [22] A felperes a kereseti kérelemben állította, miszerint a valótlan kijelentés az, hogy a dokumentum a „Tisza Párt több száz oldalas gazdasági tervezete, amely a jelenlegi rendszerhez képest radikálisan új pályára állítaná a magyar gazdaságot”, valamint valótlan kijelentés az is, miszerint „hangsúlyozzuk, ez a szakpolitikai tanulmánygyűjtemény a Tisza Párt gazdasági programjának tervezete,” „3700 milliárd forinttal terhelnék a vállalkozásokat”. A felperes következetes érvelése alapján az írás ezzel valótlanul állította, hogy a Tisza Párt egy radikális átalakítást vázol fel a magyar közteherviselésben.
- [23] A felperes a keresetlevél jogi érvelésében kiemelte, miszerint az Smtv. 4. § (3) bekezdése értelmében a sajtószabadság gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, nem sértheti a közérkölcset, valamint nem járhat mások személyiségi jogának sérelmével. A felperes hangsúlyozta, hogy az Smtv. 10. §-a szerint a sajtó feladata a hiteles tájékoztatás.
- [24] A felperes a keresetlevélben utalva a PK 12. számú állásfoglalás I. pontjában írtakra rámutatott, hogy a sajtó-helyreigazítás olyan sajátos személyiségvédelmi eszköz, amely közvetve egyéb érdekek védelmére is szolgálhat. Érvényesítésére azonban csak a jogszabály által meghatározott körben és a jogintézmény társadalmi rendeltetésének megfelelően kerülhet sor. A PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján pedig a sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra.
- [25] A felperes kiemelte, hogy a PK 12. számú állásfoglalás III. pontja szerint a véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, politikai, tudományos és művészeti vita önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja. A felperes következetes érvelése alapján azonban a perbeli cikk ténybeli alapon álló értékítéletet, vagy véleményt tartalmazna.
- [26] A kereseti kérelem szerint a cikkben a felperest néven nevezik, személye egyértelműen beazonosítható, így a PK 13-as számú állásfoglalás alapján a per megindítására jogosult, mivel személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető.
- [27] A felperes a keresetlevélben hangsúlyozta, miszerint a cikkbeli kijelentésekkel szemben a valóság az, hogy a szóban forgó dokumentumot nem a felperes gazdasági kabinetje készítette és a felperes nem készül semmilyen adó és járulékemelésre.

- [28] A felperes a bizonyítás vonatkozásában rámutatott arra, miszerint a PK 14. számú állásfoglalás I. pontja alapján a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét. A sajtószerv a valótlan híresztelés miatti felelősséget nem háríthatja el arra hivatkozással, hogy mással származó információt közöl (BDT 2020.4129.). Felperes hangsúlyozta, miszerint a valóság bizonyításának kötelezettsége az alperest terheli, aminek alperes nem tett eleget.
- [29] A felperes kérte a keresetlevélben megfogalmazott tartalommal a valóság közlésére is kötelezni az alperest. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy a PK 15. számú állásfoglalás II. pontja szerint a helyreigazító közleményből – a maga egészét, összefüggéseit is tekintve – ki kell tűnnie annak, hogy a kifogásolt sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetve melyek a való tények. A közlemény szövege nem alakítható úgy, hogy ezáltal a tartalma elveszítse helyreigazító jellegét. A helyreállítás iránti kérelem tekintetében a felperes azt adta elő, hogy a bírói gyakorlat nem követeli meg a sajtóhelyreigazítási kérelemnek szükségképpen elemeként a valós tények megjelölésére irányuló igényt. Ugyanakkor a felperes előadta, hogy a jogosult számára lehetőség van arra, hogy a valós tények közlését kérje (BDT 2007.17.02.). A felperes mindezek alapján kérte a helyreállítás körében a valóság közzétételét is.
- [30] A felperes nem vitatta, hogy közéleti szereplő.
- [31] A felperes vitatta, hogy közéleti szereplők vitájáról tudósított a cikk, és azt is vitatta, hogy sajtótájékoztatóról tudósított. A felperes ennek alapján vitatta, hogy a sajtó felelősség alóli mentesülésének feltételei fennállnak.
- [32] A felperes vitatta, hogy a sérelmezett tartalom híresztelés. A felperes álláspontja alapján a tartalom hamis tény állítása.
- [33] A felperes vitatta, hogy a cikkben közölteknek bármilyen vékony ténybeli alapja lenne, és ekként véleménynek minősülne.
- [34] A felperes érvelése alapján az alperes a reá háruló bizonyítási érdek alapján nem tudta bizonyítani sem azt, hogy a bemutatott gazdasági program és adó tervezet a felperestől származik, illetve maga a cikk tartalma, vagyis a konkrét adó és járulék tervek a felpereshez köthetők.
- [35] A felperes vitatta, hogy őt az alperes a perbeli cikk megjelenése előtt megkereste. A felperes vitatta azt is, hogy a sajtó a reá vonatkozó etikai szabályok szerint járt el.
- [36] A felperes vitatta, hogy a cikk a felperes álláspontját kiegyensúlyozottan és a terjedelemből és tartalomhoz képest kiegyensúlyozottan megjelenítette.
- [37] A felperes Kármán András Miklós tanú meghallgatását kérte azon tény cáfolatára, hogy a dokumentum a felperes gazdasági program tervezete, illetve adó tervezete.

- [38] A felperes kérte, hogy a bíróság az alperes kiadóját kötelezze 500.000,- forint + áfa összegű elsőfokú perköltség megfizetésére.
- [39] *Ellenkérelem:*
- [40] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.
- [41] Az alperes ellenkérelme egyrészt arra irányult, miszerint a cikk tartalma híresztelésnek minősül, ezért a sajtó mentesül a felelősség alól abban az esetben, ha reá vonatkozó etikai szabályokat betartotta és az érintett álláspontját is megkérdezte a megjelenés előtt. Az alperes állította, hogy a felperest nem, hogy megkérdezte, de álláspontját is közzétette a sérelmezett tartalom részeként.
- [42] Az alperes érdemi védekezése értelmében a korábbi bírósági gyakorlat szerint a jelen per tárgyához hasonló forrásra hivatkozás híresztelésnek minősül. Ennek alátámasztására ellenkérelméhez A/5. számon csatolta a Fővárosi Bíróság 19.P. 20.823/2006/3. számú ítéletét.
- [43] Az alperes kifejtett érvvelése alapján az alkotmánybíróság gyakorlata értelmében nincs helye a híresztelés alapján a sajtó felelőssége megállapításának, amennyiben a sajtó mindkét fél álláspontját közzéteszi. Az alperes jelen esetben is megjelentette a felperes álláspontját. Az alperes hangsúlyozta, hogy a reá vonatkozó felelősségi szabályoknak eleget tett, a cikk tartalmazza a felperes álláspontját is az alábbiak szerint: „Bár Magyar Péter, a Tisza Párt vezetője igyekezett elhatárolódni a dokumentumtól, a tervezet létezése aligha kérdőjelezhető meg. Egyrészt fotókkal is igazoltuk, hogy a több száz oldalas anyag valóban a birtokunkban van, másrészt az RTL Klub szerkesztőségének kedd esti híradója számára lehetővé tettük, hogy bemutassák műsorukban. Most is hangsúlyozzuk, ez a szakpolitikai tanulmánygyűjtemény a Tisza Párt gazdasági programjának tervezete, és bár összességében 1300 milliárdos megszorításra készülhetnek ezzel Magyar Péterék, nincs információnk arról, hogy a párt hivatalosan döntött volna erről.”.
- [44] Az alperes ellenkérelme alátámasztásaként annak igazolására, hogy a sajtószerv híresztelés esetén mentesül a felelősség alól, ha a másik felet is megkérdezi, álláspontját közli az olvasók felé, hivatkozott a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatban és a 34/2017. (XII.11.) AB határozatban kifejtettekre, valamint a Pécsi Ítéltábla BDT2018.3835. számú eseti döntésében foglaltakra. Utóbbi döntésből alperes kiemelte, miszerint a határozat egyértelműen kimondja, hogy nem terheli a sajtót a valóság bizonyítása, amennyiben a közszereplő nyilatkozatát a maga teljességében, szöveghűen tárja a nyilvánosság elé. Alperes határozott álláspontja az volt, hogy a fentiekre is tekintettel a valóság bizonyítására nem köteles.
- [45] Az alperes hangsúlyozta a fentiek alapján azt is, hogy a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága csak a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlan, míg a hamis tény állításával vagy híreszteléssel szemben csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról, és a foglalkozás által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el.

- [46] Az alperes vélekedése szerint a per elbírálása szempontjából jelentősége van annak is, hogy a 34/2017. AB határozatot a 3217/2020. AB határozat mindenképpen meghaladta abban a tekintetben, hogy az Alkotmánybíróság kimondta híresztelés esetén a sajtónak a cáfolat végett nem szükséges megkeresnie az ellenérdekű vagy az érintett felet. Ezen érvelés mentén pedig az alperes felelőssége nem áll fenn. Alperes kifejtett álláspontja alapján a Kúria gyakorlatában - a 2014. március 5-től hatályos Ptk. alapján - változás figyelhető meg. A Kúria ugyanis egy, a közelmúltban meghozott ítéletében azt hangsúlyozta, hogy „a híresztelés jogi megítélésében az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) gyakorlata, valamint ehhez kapcsolódóan az Alkotmánybíróság újabb határozatai és az ehhez kapcsolódó legújabb bírói gyakorlat valóban újabb tendenciát fogalmaz meg. Az EJEB gyakorlata szerint ugyanis alapjogok ütközése esetén érdekmérlegelésnek van helye. Ilyen- alapjogok a jelen esetben a felperes emberi méltóságán alapuló személyiségi jogai, illetve a másik oldalon a tájékoztatáshoz, közéleti viták bemutatásához fűződő alkotmányos alapjog.” (Pfv.IV.22.224/2016/3. számú ítélet 19. pont) Erre tekintettel az adott ügyben a Kúria egyetértett a jogerős ítélet indokolásával abban, hogy „amennyiben a sajtótájékoztatón elhangzottokról a sajtószerző a forrás pontos megjelölésével, torzítás nélkül, valósághűen számol be és a tájékoztatásban teret adnak az ellentétes (felperesi) álláspontnak, akkor nincs helye sajtóhelyreigazítás elrendelésének. Ezen feltételek teljes körű teljesülése esetén a közügyek nyilvános vitathatósága az érdekmérlegelés során valóban elsőbbséget élvez, figyelemmel a sajtó kiemelt (watchdog — »örkutya«) szerepére is” (Pfv.IV.22.224/2016/3. számú ítélet 22. pont).
- [47] Az alperes álláspontja értelmében a felperesnek minden bizonnyal megvoltak és megvannak az eszközei álláspontja kifejtésére. Különösen igaz ez a perbeli esetben, ahol a felperes politikai párt, széles nyilvánosság áll rendelkezésére, hogy reagáljon az őt ért állításokra, véleményekre, tehát ki tudja fejteni a saját véleményét.
- [48] Az alperes érdemi védekezésben kitért arra is, hogy a jelen perben érintett cikken felül számtalan más cikkben dolgozta fel a témát, azt minden oldalról megvizsgálta és feltárta, a szerkesztőség több forrásból dolgozott. Az alperes ezen tevékenysége során a tájékoztatási kötelezettségének tett eleget, mivel a sajtó feladata a közvélemény tájékoztatása. Ennek keretében feladata megmutatni és nyilvánosságra hozni a legjelentősebb ellenzéki párt mindenkit érintő gazdasági terveit.
- [49] Az alperes ellenkérelmében arra hivatkozva is kérte a kereset elutasítását, hogy a cikk tartalma közéleti vitát érintően, ténybeli alapon álló következtetés, ekként vélemény, ami tekintetében helyreigazításnak nincs helye.
- [50] Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes a haza politikai élet egyik meghatározó szereplője, jelentős ellenzéki párt, vitán felül közszereplőnek minősül.
- [51] Az alperes a felperes által kifogásolt közlések vonatkozásában azt adta elő, hogy a közlés közéleti vitában, a társadalom legszélesebb rétegét érintő ügyben, a közügyek megvitatása során hangzott el. Az alperes a felperes gazdasági terveivel kapcsolatos értesüléseit közvetítette az olvasóknak. A sajtónak pedig kiemelt feladata a közvélemény tájékoztatása a kiemelt közérdeklődésre számot tartó ügyekről. A felperesnek, mint kiemelt közéleti szereplőnek tőnie kell, ha a nyilvánosság, melynek része a sajtó is, a rendelkezésére bocsátott információk szűkös volta miatt találgatásokba bocsátkozik a felperesi adótervekről.

- [52] Az alperes érvelése értelmében az ügy közéleti vita jellegét nagy mértékben erősíti, hogy a felperes vezetője, képviselője, Magyar Péter számos alkalommal kiszivároztatott dokumentumokra alapozza a politikai nyilatkozatait a felperes nevében. A felperes tette ezt a gyakorlatot a közéleti viták részévé, tehát az alperes álláspontja szerint ezért tűrni köteles, ha az érdekköréből kiszivárgott dokumentumokra hivatkoznak.
- [53] Az alperes rámutatott, hogy a PK 12-es állásfoglalás szerint a sajtóhelyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Ezen értelmezés szerint a cikkbeli tartalom ténybeli alapon álló értékítéletet, véleményt közvetít az olvasók felé közéleti vitában.
- [54] Az alperes érdemi védekezése alapján a véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, politikai, tudományos és művészeti vita önmagában nem lehet sajtóhelyreigazítás alapja.
- [55] Az alperes citálta (és ellenkérelméhez A/6 számon csatolta is) az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélete (CASE OF NDEX.HU ZRT v. HUNGARY, App. No(s). 77940/17) megállapítását az alábbi tartalmat kiemelve:
- [56] 31. A Bíróság ismételten hangsúlyozza, hogy a jelen üggyhöz hasonló eljárásokban a hazai bíróságoknak mérlegelniük kell, hogy az ügy körülményei, a közérdek vagy a kifogásolt cikk szerzőiének szándéka igazolta-e a provokáció vagy túlzás bizonyos mértékű alkalmazását. Határozataik indoklására tekintettel azonban a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a nemzeti bíróságok indokolatlanul választották el a kifogásolt kijelentést annak kontextusától és nyilvánvaló céljától azáltal, hogy csak arra a tényre összpontosítottak, miszerint az állításokat közölt J.Á. magánéletéről. Ennek következtében az értékelésük során nem vettek figyelembe semmilyen szempontot a cikknek egy közérdekű vita alakításához való esetleges hozzájárulásával kapcsolatban. Az információk valóságtartalmát és megszerzésének módját illetően a Bíróság hangsúlyozza, hogy a kérelmező társaságot kötötték a 10. cikk szerinti, jogok és felelősségek”. ezért jóhiszeműen kellett eljárnia annak érdekében, hogy az újságírói etikának megfelelően pontos és megbízható tájékoztatást nyújtson. A Bíróság ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy a kérelmező társaság jelezte, A. V. nem emlékszik tökéletesen a történetre elmagyarázta az ellentmondásokat A. V. nyilatkozataiban és még aznap közzétette az elnök reakcióját. A hazai bíróságok azonban nem vették figyelembe ezeket a releváns kontextuális tényezőket, sem azt, hogy a kérelmező társaság A. V. történetének közzétételekor kifejezett-e bármilyen egyetértést, jóváhagyást vagy támogatást annak tartalmával kapcsolatban. A kérelmező társaság felelősségét a Polgári Törvénykönyv alapján állapították meg: a történet szélesebb nyilvánosság elé tartásával a kérelmező társaság objektív felelősséget vállalt harmadik személy bármely valótlan és sértő kijelentéséért. A Kúria úgy foglalt állást, hogy az a kérdés, hogy a kérelmező társaság jó- vagy rosszhiszeműen járt-e el, nem az objektív felelősség megállapítása, hanem a kártérítés mértéke szempontjából releváns. Ugyanakkor a cikk egésze feltárja, hogy a szerző meglehetősen kiterjedt lépéseket tett annak érdekében, hogy figyelmeztesse az olvasót az általa közölt pletyka megbízhatatlanjellegére. Ebben az összefüggésben a Bíróság ismételten leszögezi, hogy a „közszerplő házörző” szerep részeként a média tudósítása a - kérelmezőtől eltérő személyektől származó - „történetekről”...„pletykákról” vagy a „közvéleményről” védelmet élvez, amennyiben azok

nem teljesen megalapozatlanok (Timpul Info-Magazin and Anghel v. Moldova, no. 42864/05, Í 36, 2007. november 27.). A Bíróság ezért úgy ítéli meg, hogy a harmadik felek által tett nyilatkozatok reprodukálása miatt a kérelmező társaságra objektív felelősség kivetése - függetlenül attól, hogy a szerző vagy a kiadó jó- vagy rosszhiszeműen, illetve az újságírói feladatoknak és kötelezettségeknek megfelelően járt-e el - nehezen egyeztethető össze a fennálló ítélkezési gyakorlattal, amely szerint „egy újságíró megbüntetése azért, mert segédkezett egy másik személynél interjúban elhangzott kijelentésének terjesztésében, súlyosan akadályozná a sajtó hozzájárulását a közérdekű ügyek megvitatásához, és ezt nem szabadna fontolóra venni, hacsak nincsenek erre különösen alapos okok” (Jersild, idézett fent, 35, és v. Lt., embowg, no. 38432/97, 62, ECHR 2001-111). Ennek megfelelően az Egyezmény IO. cikkének (Véleménynyilvánítás szabadsága) megsértése történt.”

- [57] Az alperes jogi érvelése körében kiemelte, hogy a felperes egyértelműen közéleti szereplőnek minősül, a perbeli cikk tárgya pedig egyértelműen jelentős közérdeklődésre számot tartó közügy intenzív vitájában jelent meg. A véleménynyilvánítás szabadsága nemcsak a politikai jellegű vitákra vonatkozik, a jogvédelem kiterjed minden, a társadalmat érintő egyéb kérdések megvitatásának szabadságára is. A bírói gyakorlat alapján pedig a közérdeklődésre számot tartó ügyekben a sajtószabadság érvényesülésének elsőbbségét kell biztosítani, hiszen a közügyek nyilvános vitája alkotmányos védelem alatt áll.
- [58] Alperes ellenkérelme alátámasztásaként hivatkozott az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [35] és [39] szakaszaiban foglaltakra is. Ennek [35] bekezdését alperes kiemelte, rámutatva, miszerint ennek alapján az EJEB értelmezése szerint is a véleménynyilvánítás szabadsága a társadalom demokratikus fejlődésének egyik elengedhetetlen előfeltétele [EJEB, Handyside kontra Egyesült Királyság (5493/72), 1976. december 7., 49. bekezdése]. Az Egyezmény valamennyi véleményt védelemben részesíti, függetlenül attól, hogy azok támadóak, sokkolóak vagy zavaróak, hiszen ezt követeli meg a demokratikus társadalmak alapelveiként működő tolerancia, pluralizmus és a nyitottság követelménye [EJEB, Castells kontra Spanyolország (11798/85), 1992. április 23., 42. bekezdése]. Ennek megfelelően az EJEB a véleménynyilvánítási szabadság korlátozásának megengedhetősége során az Egyezmény egészét is átható demokratikus társadalom értékrendjét tartja szem előtt és arra keresi a választ, hogy adott esetben a véleményszabadság korlátozása szükséges-e egy demokratikus berendezkedésű társadalomban, vagyis van-e olyan nyomós társadalmi érdek, amely a jogkorlátozást kellően indokolja [EJEB, Sunday Times kontra Egyesült Királyság (6538/74), 1979. április 26., 58—67. bekezdések]. Az alperes érvelése alapján az EJEB a közügyeket érintő viták megítélése során is a véleményszabadságnak a demokratikus társadalomban betöltött szerepéből indul ki. Olvasatában ugyanis a sajtószabadság a „házőrző kutya” küldetését ellátva a közügyek nyilvános vitatásának garantálásán keresztül óvja a demokratikus közéletet. Ez a szerep pedig a túlzó, sőt a provokatív, adott esetben vulgáris vélemények közlését is szükségszerűen magában foglalja [EJEB, Prager és Oberschlik kontra Ausztria (15974/90), 1995. április 26., 38. bekezdése; EJEB, Bergens Tidende kontra Norvégia (26132/95), 2000. május 2., 48—50. bekezdések]. Az alperes a fentiek alapján kifejtette, hogy az EJEB és a hazai alkotmánybírói döntések is nemcsak lehetőségként, hanem a demokratikus országokban a sajtó kötelességeként fogja fel a közéleti témákról történő tájékoztatást [EJEB, Goodvin kontra Egyesült Királyság [GC] (17488/90), 1996. március 27., 32. bekezdés]. Az alperes továbbá a gyakorlat bemutatásának részeként előadta azt is, hogy az EJEB szintén a demokratikus közélet követelményeit szem előtt tartva a Lingens kontra

Ausztria ügyben tett első ízben különbséget a közszereplőket és a magánszemélyeket támadó bíráló határai között. Minthogy a közéleti viták szabadsága a demokratikus társadalmak lelke, így a bírálhatóság határai a politikusok esetében a magánszemélyekéhez képest szélesebbek. A politikusok ugyanis annak tudatában vállalnak közszereplést, hogy szavaikat és tetteiket a nyilvánosság figyelemmel kíséri. A bíráló határai még szélesebbek a kormányzattal szemben, amelynek tevékenységét nemcsak a törvényhozás és a bírói hatalom, hanem a közvélemény és a sajtó is ellenőrizheti és amelynek így szigorú önmérsékletet szükséges tanúsítania a kritikára válaszként...különösen akkor, ha a jogtalan kritikával szembeni védekezéshez más eszközök is rendelkezésre állnak [EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdése és EJEB, Castells kontra Spanyolország (11798/85), 1992. április 23., 46. bekezdése, megerősítette például: EJEB kontra Törökország (26680/95), 2000. július 18., 40. bekezdése, legutóbb megerősítette: EJEB, Pentikäinen kontra Finnország, (11182/10), 2014. február 4., 37. bekezdése].

- [59] Az alperes következetesen hangsúlyozta, hogy egy demokratikus társadalomban a közérdekű vitában a közszereplő túlnyomórészt köteles a sajtó által közzétett értékítéleteket, kritikát, a közügyek szabad vitatása körében kifejtett vélemény tekintetében sajtó-helyreigazításnak nincs helye. A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [39] szakaszában foglaltakat is citálta álláspontja alátámasztásaként az alábbiak szerint: „A nyilvános közlés megítélése során elsőként arról szükséges döntenie, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Ennek megítéléséhez pedig elsődlegesen a közlés megjelenésének módját, körülményeit és a vélemény tárgyát, kontextusát szükséges figyelembe venni. Így a közlést érintően vizsgálni kell a médium típusát, a közlés apropóját adó eseményt, illetve az arra érkező reakciókat és az adott közlésnek ebben a folyamatban játszott szerepét. További szempontként szükséges értékelni a kijelentés tartalmát, stílusát, illetve a közlés aktualitását, valamint célját. Amennyiben e körülmények értékelésével az állapítható meg, hogy a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi. Az ilyen közlés ugyanis a közhatalom és a közhatalmat gyakorlók ellenőrzésének, ellenőrizhetőségének egyik legfőbb garanciája, amely egy plurális alapokra épülő társadalom demokratikus és nyílt működéséhez nélkülözhetetlen követelmény.”
- [60] A fenti alkotmánybírósági gyakorlat alapján az alperes elismerte, hogy a sajtó mentessége nem tekinthető feltétlennek. Ugyanakkor alperes rámutatott, miszerint a mások közléseiről tudósító sajtó felelősségére vonatkozó teszt lényegi eleme, hogy az újságíró a más személyek által megfogalmazottakat hűen, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölve, saját értékelés nélkül közvetíti-e a közvélemény felé. Az alperes szerint jelen esetben az újságírók megfelelő eljárását támasztja alá, hogy az internetes újság eleve az állításokkal érintett személy közleményével együtt tette közzé a vitatott kijelentéseket, a megismételt cikkben kifejezetten „helyreigazításnak” címezve a felperes védekezését. Az alperes utalt arra, hogy jelen esetben visszaélés nem tapasztalható. Visszaélést jelentene ugyanis például, ha a sajtótájékoztatóról szóló tudósítás címe megtévesztő lenne, a közlések forrását vagy természetét illetően, és azt a látszatot keltene, hogy a benne foglaltak a médiatartalom-szolgáltató saját állításai, vagy nem vitatott közlések.
- [61] Az alperesi ellenkérelem értelmében azért sincs hely a perben helyreigazításnak, mert a 34/2017. (XII. 11.) AB határozat szerint a közéleti szereplők sajtótájékoztatóján a közügyek

vitájának körében egymást érintően tett kijelentésekről hűen, saját értékelés nélkül tudósító, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölő és a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosító (vagy a válaszadás lehetőségét felkínáló) médiatartalomszolgáltató a - sajtószabadság által védett alkotmányos küldetését teljesíti, így e tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híresztelésként értékelni. E tekintetben elsősorban nem az alkalmazott szankciók súlyának van jelentősége, hanem annak, hogy alaptörvénybeli feladatának ellátásáért senki nem marasztalható el alkotmányosan. Az Alkotmánybíróság mindazonáltal a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankcióit sem tekinti súlytalan intézkedéseknek: az elégtétel érdekében indított perek önmagukban is számottevő teherterelt jelenthetnek, a jogsértés megállapítása és a nyilvános elégtétel adása pedig - amellett, hogy anyagi következményekkel is járhat - komoly mértékben ronthatja az érintett sajtószerv hitelességét.

- [62] Az alperes érdemi védekezése részeként e körben a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat [34] szakasza alapján kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság határozataiban megjelenő szempontok az EJEK gyakorlatában is érvényesülnek. Az EJEK ugyanis több ítéletében rámutatott, hogy az EJEK 10. cikke által védett véleménynyilvánítás szabadsága nem csak a politikai jellegű vitákra vonatkozik, hanem a jogvédelem kiterjed minden, a társadalmat érintő egyéb kérdések megvitatásának szabadságára is [Thorgeirson kontra Izland (13778/88), 1992. június 25., 61. bekezdés]. A politikai szólásszabadság különös védelmét ezért minden esetben alkalmazni kell, amikor a vitatott véleménynyilvánítás valamely társadalmi, vagy helyi közösséget érintő kérdésben, a közügyek megvitatása során hangzik el.
- [63] Az alperes a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat figyelembevételével azt is hangsúlyozta, hogy annak mérlegelése során, hogy egy nyilvános közlés a véleménynyilvánítási szabadság védelmi körébe tartozik-e, elsődlegesen azt kell vizsgálni, a közlés a közügyek szabad vitatását érinti-e. A nyilvános közlés jellegét nem a közléssel érintettek személyi minősége határozza meg, hanem éppen fordítva: a közlés tárgyához mérten kell vizsgálni az érintettek személyi minőségét.
- [64] Az alperes [REDACTED] tanúkénti meghallgatását indítványozta annak bizonyítására, hogy a cikk megírásának alapjául szolgáló dokumentum felperestől származik és ezt a közlés előtt az újságírókra vonatkozó szabályok szerint ellenőrizték. Az alperes a dokumentum megszerzésének körülményei és annak valóságtartartalma tekintetében is indítványozta a tanú meghallgatását.
- [65] Az alperes vitatta, hogy a helyreigazításként közzé tenni kérelmezett közlemény megfelel a PK 15. állásfoglalásban meghatározottaknak. Az állásfoglalás II. pontját citálva az alperes kiemelte, hogy a felperes által megfogalmazott közlemény túlterjeszkedik a sajtó-helyreigazítás keretein, a jelen perben mindössze a felperesnek tulajdonított gazdasági tervezet létezéséről, nem pedig annak tartalmi vizsgálatáról van szó.
- [66] *A kereset alapos az alábbiak szerint:*
- [67] Az Smtv. 12. § (2) bekezdése, a Pp. 495. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 496. § (1) és 496. § (3) bekezdései alapján a felperes a pert megelőző eljárás lefolytatását igazolta. A csatolt okiratok alapján tényként megállapítható volt, hogy a határidőket a felperes mind a helyreigazító közlemény iránti

kérelem szerkesztőség részére történő megküldése, mind a keresetindítás tekintetében megtartotta.

- [68] A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdése értelmében, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek, vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.
- [69] Az alperes által szerkesztett www.index.hu az Smtv. 1. § 6. pontja szerint sajtótermék, azon belül hírportál, tartalma az Smtv. 1. § 7. pontja alapján médiatartalom, amely vonatkozásában a helyreigazítás, mint jogorvoslati eszköz az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján biztosított.
- [70] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. A (2) bekezdés szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit, míg a (4) bekezdés alapján a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. A VI. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.
- [71] Az alperes ellenkérelme alapján a bíróság elsősorban azt vizsgálta, hogy a per alapját képező közlés híresztelésnek minősül-e és amennyiben híresztelés, az alperes felelőssége a híresztelés tekintetében fennáll-e.
- [72] A bíróság annak megállapítása során, hogy a perbeli cikkben közölt tartalom híresztelés-e, a híresztelés jogilag körülhatárolt fogalmából indult ki. Ehhez kiindulópont volt a PK 14. számú állásfoglalás, amelynek alapján: „Akkor is szükség van a valótlan tényállítás helyreigazítására, ha a közlés idegen forrásból származik. Jogszabály ezért nemcsak a közvetlen észleleten alapuló közlés, hanem a mástól szerzett értesülések továbbadása, közlése, vagyis a híresztelés esetén is lehetővé teszi a sajtó-helyreigazítást. A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:45. § (2) bekezdése, továbbá az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényt állít vagy híresztel, továbbá, ha valakiről bármely médiatartalom valótlan tényt állít, híresztel vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntet fel, helyreigazító közlemény közzétételének van helye. A Kúria Pfv.20.011/2025/3. sorszám alatti határozata értelmében a híresztelés megvalósul az információ továbbadásával, nyilvánosságra hozatalával, amelynek eredményeképp bárkinek esélye van az adott tartalom elérésére.

- [73] A híresztelés mindezek alapján mástól származó információ továbbadását jelenti. A híresztelés jogi kategóriáját a bírói gyakorlat szigorúan értelmezi. Minden átvett információ lényegében tekintve híresztelésnek minősül.
- [74] A bíróság megítélése szerint a fentiek alapján amennyiben a közölt cikk alapját képező dokumentum igazolhatóan a felperestől származik, annak tartalmi közlése tekinthető híresztelésnek. Ennek azonban feltétele, a dokumentum hitelessége, vagyis az, hogy a dokumentum valóban a felperes gazdasági tervezete.
- [75] A bíróság az érdemi határozat meghozatala során a jelen perben elsősorban nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes gazdasági programjaként, illetőleg adó tervezetként megjelölt dokumentum alapján milyen konkrét terveket, adatokat ismertetett a cikk az olvasókkal (pld. a felperes milyen adót, milyen mértékben kíván megemelni, milyen adónemeket kíván megszüntetni vagy járulékokat bevezetni stb.) és ez valósághűen tükrözte-e az alperes birtokába jutott dokumentum tartalmát. A per alapját képező ügyben alapvetően eldöntendő kérdés az volt, hogy a dokumentum, amelyre alperes következtetései forrásaként hivatkozik, tényszerűen a felperestől származik-e. A felperes alapvetően nem a neki tulajdonított, de állítása szerint hozzá nem köthető konkrét gazdasági terveket, adó emelést, járulék emelést vitatta, hanem alapvetően azt a tényt, hogy az alperes által közzétett dokumentum tőle származik, az az ő gazdasági tervezetét tartalmazza.
- [76] A PK 14. számú állásfoglalás I. pontja szerint a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét. Ennek alapján az alperes bizonyítási érdeke volt annak igazolása, hogy a szerkesztőség részére a meg nem nevezett informátor által megküldött dokumentum ténylegesen a felperes gazdasági és adó tervezete.
- [77] A bíróság megítélése szerint az alperes bizonyítási érdekét a dokumentum hitelességének igazolása vonatkozásában alátámasztja az EBH2000.298. számon közzétett döntésben megjelenített jogi érvelés. A jogvita alapját képező ügyben egy újságírók körében ténylegesen létező vélekedést közöltek, amelyek tekintetében a legfelsőbb fórum arra a következtetésre jutott, hogy: valamely szervezet nyilvános ülésén elhangzott, az ott jelen nem lévő személyre vonatkozó valótlan tényállítás miatt, a rendezvényről tudósító sajtószerv helyreigazítási kötelezettségét nem érinti az a körülmény, hogy a nyilvános rendezvényről jogosult volt tudósítani. Az ügyben egy nyilvános rendezvényről tudósított a sajtó, ahol az egyik előadó bírálatot fogalmazott meg. A bírálat érintettje fordult sajtó-helyreigazítás iránti kérelemmel a bírósághoz. A döntés alapját képező esetben a helyreigazítási kérelmet igénylő vitatta a sérelmezett közlés valóságát. A perindítást megelőzően az ezzel kapcsolatos cáfolatának közlését az alperes megtagadta, ekként a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa a sajtó nyilvánossága előtt híresztelt tény a valóságnak megfelelt. Az EBH2000.298. számon közzétett határozat

szerint: „...A lefolytatott bizonyítás anyaga alapján.... a tanúk egyike sem állította, hogy közvetlenül tapasztalt a felperes részéről bármilyen beavatkozást, a meg nem nevezett informátoroktól szerzett értesülések pedig a kifogásolt tényállás bizonyítására nem alkalmasak.” Bizonyítatlan eredetű okirat közzététele ugyan híresztelésnek minősül, de ebben az esetben is a sajtót terheli annak bizonyítása, hogy dokumentum ténylegesen a felperestől származik. (Fővárosi Bíróság 19.P.20.823/2026/3.)

- [78] A bíróság ismételten rámutat, hogy az alperes ellenkérelmében meghivatkozott, a Fővárosi Bíróság 19.P.20.823/2006/3. számú ítélete alapjául szolgáló ügyben levont következtetés, éppen a felperes igényérvényesítését alapozza meg, mivel mind az első, mind a másodfokú határozat a jogsértést megállapította a híresztelést megvalósító személlyel szemben.
- [79] A bíróság tehát a fentiek értelmében elsősorban azt vizsgálta, hogy a felperes gazdasági és adó programjaként bemutatott tervezet tekintetében az alperes igazolta-e azt, miszerint a dokumentum a felpereshez köthető. A bizonyítási eljárás eredményeként a bíróság megítélése szerint az alperes nem tudta igazolni azt, hogy a dokumentum hiteles, és okkal volt feltételezhető az a szerkesztőség részéről, miszerint az a felperestől származik. A bíróság e körben jelentőséget tulajdonított az alperesi tanúk vallomásának. A tanúk egyöntetűen azt adták elő, hogy a dokumentum egészét nem olvasták el, annak tartalmát nem hasonlították össze a felperes által nyilvánosan közölt gazdasági és adóra vonatkozó elképzelésekkel, a dokumentumon lévő három aláírást, szignót azonosítani nem tudták. A felek által nem volt vitatott, miszerint egy három cikkből álló cikksorozat került közlésre, amelynek második cikke volt a perbeli közlés. Az első cikk megjelenését megelőzően a felperes közölte e-mailben, hogy a dokumentum nem tőle származik. A dokumentumot az alpereshez eljuttató személy kiléte tekintetében a választ a tanúk jogszerűen, de megtagadták, ami az egyéb adatokkal összevetve az alperes érdekkörébe eső bizonyítást eredménytelenné tette. A bíróság e körben kiemeli azt is, hogy a felperesi tanú Kármán András Miklós vallomásában azt adta elő, miszerint a felperes gazdasági programjának, illetőleg adóprogramjának egyik vezető szakértője, aki a cikk alapjául szolgáló, és az alperes által közzétett dokumentumot munkatársai bevonásával tételesen áttanulmányozta, és abban nyoma sem volt részleteiben sem a felperes terveinek. A felperesi tanú azt is előadta, miszerint a felperes eddigi kommunikációja és nyilvánosan megjelentetett tartalmi éppen adócsökkentést vetítettek elő, ezzel szemben a cikkben meghivatkozott dokumentum éppen ellenkezőleg adóemelésről tájékoztatta az olvasókat. A cikket író újságíró tanúvallomása során (4. alatti jkv., 9-13. oldal) elmondta, hogy szűrőpróbaszerűen végzett ellenőrzést. Ennek keretében az általa ismert forrásokon keresztül, két felperes köreihez tartozó személy megkérdezésével azt ellenőrizte, hogy valóban a felperestől származhat-e a dokumentum, másrészt azt, hogy a dokumentumban foglaltak a megkérdezettek szerint egybevágóak-e a felperes terveivel. A tanú elmondta, hogy a dokumentum egészét nem olvasta (4.jkv., 10.old., 2.bek.). A tanú elmondta, hogy a felperes válasza a cikksorozat első cikkének megküldése után az volt, hogy az alperes propagandát közöl...kétségbe vonták a dokumentum létezését, valóságtartalmát, azt mondták, hogy ez egy hazugság (4.jkv., 1.old., 5.bek.). A cikk megjelenése előtt reggel 6.30 kor küldték azt meg a felperesnek, a cikk reggel 8 órakor jelent meg (4.jkv., 10.old., 8.bek.). Az eljáró bíró azon kérdésére, hogy a felperes nyilvánosan elérhető adatait, az általuk közzétett, a gazdasági programot érintő információkat is ellenőrizte-e, összehasonlította-e ezeket a nyilvánosan elérhető információkat a tanú a dokumentum tartalmával, azt válaszolta, hogy: „...Én úgy gondoltam, hogy a Tisza Párt által nyilvánosan

elérhető tartalmakat az adócsomag és a gazdasági program tekintetében nem kellett ellenőriznem...” (4.jkv.10.old., utolsó bekezdés). A tanú elmondta, hogy fejezetenként aláírások voltak, szignók, ezek alapján a konkrét személyeket nem tudták azonosítani, de feltételezésként azoknak a személyeknek a nevét is közölték a cikksorozatban, akikről azt gondolták, tőlük származik az aláírás. Utóbb ezen személyek közül kettő tagadta közreműködését, aláírását, az ő helyreigazítás iránti kérelmüknek helyt adott az alperes (4.jkv., 12.old., 4-5.bekezdés). A bíróság tanúként hallgatta meg az alperes [REDACTED] is. A [REDACTED] elmondta, hogy politikai kapcsolatai révén három kontakt személyen keresztül próbálta ellenőrizni a dokumentum hitelességét. A tanú szerint az általa megkérdezett személyek elképzelhetőnek tartották, hogy a dokumentum a felperestől származik (4.jkv., 14.old., utolsó bekezdés), valamint nem az egész dokumentumot mutatta be az általa megkérdezett személyeknek, hanem annak egyes részeit (4.jkv., 14.old., utolsó előtti bekezdés). A tanú elmondta, hogy a dokumentumot aláírók személyére vonatkozóan feltételezéseik voltak, ezek nem bizonyultak utóbb valósnak (4.jkv., 104.old., 7.bek.). A tanú nyilatkozata szerint a megjelenés előtt a felperestől azt a választ kapták, hogy a dokumentum nem tőlük származik (4.jkv., 15.old., 2.bek.). A tanú szerint szóbeszéd tárgya volt, hogy a felperes kormányra kerülése esetén egy másfajta gazdaságpolitikát kíván folytatni (4.jkv., 15.old., 6.bek.). A tanú elmondta, hogy a felperes hivatalosan bejelentett és közzétett programját nem ismeri, illetve nem ismerte a cikk megjelenése előtt, ezt nem követte figyelemmel (4.jkv., 15.old., 9.bek.). A tanú elmondta azt is, hogy ugyanazon informátortól kapták a perbeli cikk alapját képező dokumentumot, akitől korábban egy feljegyzést kaptak a felperes adózást érintő terveiről (4.jkv., 15.old., 6.bek.).

- [80] A bíróság megítélése szerint az újságíró és a szerkesztő egyezően azt adta elő, hogy a cikk alapjául szolgáló dokumentumot nem olvasták el, csak annak részleteit, az újságíró pedig az összefoglalókat. Sem az újságíró, sem a [REDACTED] nem ismerte a felperes nyilvánosan elérhető gazdasági terveire, adó programjára vonatkozó elképzeléseket, az ebben a körben közzétett tartalmakat. A dokumentum hitelességének ellenőrzése során nem annak egészét, csak annak részleteit mutatták be forrás informátoraiknak. A hitelesség ellenőrzése céljából megkérdezett személyek, akik a tanúk állítása szerint ellenzéki ismert személyek, illetve felpereshez szorosan köthetőek, nem azt mondták, miszerint a dokumentum a felperestől származik, hanem elképzelhetőnek tartották, hogy az a felperes gazdasági tervezete. A dokumentumon található szignók nem voltak azonosíthatóak, ezért az aláírók személyét érintően feltételezésekbe bocsátkoztak, ami utóbb valótlanul bizonyult. A felperes hazugságnak nevezte a dokumentum tartalmát, a cikksorozat első cikkének megjelenése előtt. Ugyanazon személy küldte meg a dokumentumot, aki korábban a felperes adó terveire vonatkozó feljegyzést is az alperes rendelkezésére bocsátotta, ennek alapján cikk jelent meg korábban, ami tekintetében a felperes tényállítása szerint szintén arra hivatkozva, hogy a feljegyzés nem a felperestől származik, sajtó-helyreigazítási per indult (ezt alperes nem vitatta). Mindezen, a tanúk vallomásában szereplő körülmények összességében a bíróság megítélése szerint azt igazolják, hogy lényegében semmi nem támasztotta alá a szerkesztőség dokumentum hitelességének vizsgálata során azt a tényt, hogy a dokumentum a felperestől származhat. Ellenkezőleg, az információk és a körülmények egyesével is és összességében is a dokumentum hitelességet kérdőjelezték meg. Önmagában abból, hogy a felperes ellenzéki párt, és a választásokon megméretteti magát, ekként értelemszerűen gazdasági tervezetet állít össze, és a szóbeszéd szerint gazdasági, valamint adó programot készít, nem lehet azt a következtetést zárt logikai lánc mentén okszerűen levonni, hogy egy olyan dokumentum, amit sem az

újságíró, sem a szerkesztő, sem a hitelesség ellenőrzésére hivatott személyek egészében meg sem ismertek, továbbá sem az újságíró sem a szerkesztő nem végzett a felperes tárgykörben közzétett tartalmait érintő összehasonlítást, hitelt érdemlően a felperestől származó tervezet.

- [81] A bíróság annyiban egyetértett az alperessel, miszerint a közéleti vitákat érintően amennyiben sajtótájékoztatóról tudósítanak, a sajtó felelőssége szempontjából ilyen esetben közömbös, hogy az érintett kifejtette-e nézeteit a tartalom tekintetében. Az adott cikkben azonban nem sajtótájékoztatóról tudósítottak. Az Alkotmánybíróság az alperes által meghivatkozott 3217/2020. (VI.19.) AB határozatában tekintette át a sajtótájékoztatókkal összefüggésben a sajtó objektív felelősségével kapcsolatos gyakorlatát. Az AB határozat értelmében egyértelműen kijelenthető, hogy a sajtónak a politikai viták választópolgárokhoz történő eljuttatásában kiemelt szerepe van. A demokratikus közvélemény alakulásában központi szereppel bíró sajtó tevékenységének egyik lényegi eleme ugyanis a közéleti események nyilvánosságához való közvetítése. A média a modernkori nyilvánosság fő letéteményese, nélküle teljes mértékben elképzelhetetlen a demokratikus társadalmi tanácskozás működése. A sajtónak elsőrendű alkotmányos feladata a közérdekű információk, köztük a közéleti szereplők megnyilatkozásainak, álláspontjainak terjesztése. Nemcsak annak van jelentősége, hogy a közügyek vitájához tartozó információk terjesztése a sajtó alkotmányos küldetése, hanem annak is, hogy a demokratikus vita többi résztvevőjének pedig joga van ehhez a tájékoztatáshoz. Különösen fontos tehát, hogy a sajtó a közvita számára releváns körülményekről minél szabadabban számolhasson be (Abh., Indokolás [41]).
- [82] Az ABH határozat azonban rögzítette azt is, miszerint ezzel együtt természetesen a sajtó, tájékoztató tevékenységének szabadsága sem korlátlan, hanem más alapvető jogok vagy alkotmányos értékek érvényesülése érdekében kötelezettségekkel tűzdelt. Az Alkotmánybíróság több esetben is alkotmányosnak talált már a média által nyújtott tájékoztatásra vonatkozó előírásokat {lásd 1/2007. (I. 18.) AB határozat, illetve 3096/2014. (IV. 11.) AB határozat, és hasonló érvelést tartalmaz a 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [22] is}. A sajtószabadság gyakorlása önmagában azonban nem terjed ki a valótlanságok közzétételére, sőt az újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése. Ez mindazonáltal nem azt jelenti, hogy a valótlan tényállításokért viselt felelősség kérdése minden esetben azonos szempontok szerint lenne megítélhető, és e körben ne lenne szükség alkotmányossági megfontolások mérlegelésére. Mindenképpen ilyen megfontolásnak minősül a közügyekre vonatkozó információk áramlásának érdeke, illetve a sajtó viszonya az általa közölt kijelentésekhez. Közéleti szereplők sajtótájékoztatóiról szóló tudósítás esetén ezek a szempontok különös súllyal esnek latba (Abh., Indokolás [42]).
- [83] Az idézett AB határozat kizárólag közéleti szereplők politikai, közéleti vitájáról tudósítás esetén látta lehetőségét eltérő felelősségi szabályok alkalmazásának a sajtóközlemények tekintetében. Ennek pedig az indoka az, hogy magától a közéleti szereplőtől származó kijelentést közölnek, vagyis olyan eredeti tartalmat, ami nyilvánosan, bárki számára ellenőrizhető módon magától az érintettől, közvetlenül „az ő szájából” hangzik el. Erről az adott esetben nincs szó, a cikk közlése nem sajtótájékoztatóról tudósítás, nem eredetileg a felperes által közzétett, vagy általa közölt dokumentumot mutat be.
- [84] A bíróság kiemeli, hogy a 3217/2020. (VI.19.) AB határozat indokolása szerint a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanságok közzétételére, sőt az

újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése (Abh., Indokolás [42]).

- [85] Az alperes érvelése ebben a körben azért sem fog helyt, mert a perbeli cikk alapjául szolgáló dokumentum forrását nem jelölték meg. Az informátor személye jogszerűen ugyan, de nem került felfedésre. A sajtóval szemben támasztott mérce szempontjából pedig annak is kiemelkedő jelentősége van, hogy a közéleti vitáról történő tudósítás esetén a forrás egyértelműen azonosítható legyen, és jelöljék is meg az olvasók felé közölt tartalomban.
- [86] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozta a sajtótájékoztatóról való tudósítások esetében azt is, hogy ilyen esetekben kifejezetten maguk a közéleti szereplők keltik és szervezik a sajtó érdeklődését, azzal az egyértelmű szándékkal, hogy közléseik, állításaik a lehető legszélesebb körű figyelmet nyerjék el. A média itt sokkal inkább a véleménynyilvánítások közvetítő eszköze, semmint a közvita önálló szereplője (Abh., Indokolás [46]). Ez alapján a mások közléseiről tudósító sajtó felelősségére vonatkozó teszt lényegi eleme, hogy az újságíró a más személyek által megfogalmazottakat hűen, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölve, saját értékelés nélkül közvetíti-e a közvélemény felé. E tekintetben tehát egyértelműen visszaélést jelentene, ha a sajtótájékoztatóról szóló tudósítás címe megtévesztő lenne a közlések forrását vagy természetét illetően, és azt a látszatot keltené, hogy a benne foglaltak a médiatartalom-szolgáltató saját állításai vagy nem vitatott közlések (Abh., Indokolás [48]).
- [87] A fentiek alapján az alperes által is meghivatkozott, és a perbeli jogvita elbírálásához is alapul szolgáló 3217/2020. (VI.19.) AB határozat értelmében a sajtótájékoztatóról tudósító sajtó felelősség alóli mentessége sem feltétlen. A tudósítás (híresztelés) tekintetében a sajtót akkor nem lehet felelősségre vonni, ha: 1. közéleti szereplők, 2. sajtótájékoztatóján, 3. a közügyek vitájának körében, 4. egymást érintően tett kijelentésekről, 5. hűen, 6. saját értékelés nélkül tudósító, 7. a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölő, 8. és a jó hírnevet esetleg sértő tény állításával érintett személy cáfolatának is helyet biztosító, 9. médiatartalom-szolgáltató a sajtószabadság által védett alkotmányos küldetését teljesíti. A bíróság megítélése szerint azonban az összes feltételnek konjunktívan egyszerre kell fennállnia. Az adott esetben több feltétel sem teljesült, köztük a 2. pont nem áll fent, mivel nem sajtótájékoztatóról történő tudósítás történt, az 5. pont sem áll fent, a dokumentum hitelessége nem igazolt alperes részéről, a 7. pont sem áll fent, tekintve, hogy a forrás megjelölésére nem került sor.
- [88] A Kúria Pfv.20.011/2025/3. sorszám alatti határozata szerint nem jelenti a sajtószabadság, a véleménynyilvánítási szabadság korlátozását, a sajtószerv teljesíthetetlen követelmények elé állítását az, ha a sajtószervtől a joggyakorlat megköveteli azt, hogy személyiségi jogot sértő közléseket ne tegyenek hozzáférhetővé.
- [89] Összességében a fentiek értelmében nem nyert bizonyítást azon alperesi érdekkörbe eső tényállítás, hogy a cikkben közölt gazdasági és adó tervezet a felperestől származik, az a felpereshez köthető, vagy abból hiteles információ vonható le a felperes gazdasági és adó terveire. Az alperes azon érdemi védekezését sem találta megalapozottnak a bíróság, hogy az adott közlés olyan, közéleti vitát érintő tudósítás, ami tekintetében helyreigazításnak nincs helye. Ebben a körben nem tulajdonított a bíróság relevanciát annak, hogy a felperest a sajtóra vonatkozó etikai szabályok szerint megkeresték-e a cikk megjelenése előtt, és nézetét miként jelenítették meg az olvasókkal közölt tartalomban. Önmagában az a körülmény, miszerint a dokumentum hitelességét nem tudta bizonyítani az alperes, azt eredményezi, hogy a sajtóra

vonatkozó objektív felelősség alapján már a pert megelőző helyreigazítási kérelem megtagadására sem lett volna törvényes lehetőség.

- [90] A bíróság a fentieket követően az alperes ellenkérelme alapján azt vizsgálta, hogy a cikkben közölt tartalom véleménynek minősül-e, és ezért kizárt-e a sajtó-helyreigazítás.
- [91] Az Alkotmánybíróság a szólásszabadság határait számos döntésében vizsgálta, alakította a joggyakorlatot. A 7/2014. (III.7.) AB határozatában – összefoglalva a korábbi döntéseit is – hangsúlyozta, hogy a szólásszabadság alkotmányos értelmezését megalapozó 30/1992. (V. 26.) AB határozat óta követett gyakorlat szerint a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van az alkotmányos alapjogok között, mivel az többféle szabadságjog, az ún. kommunikációs jogok „anyajoga”. (ABH 1992, 167, 172.). Leszögezte azonban azt is, hogy a tények meghamisítására nem vonatkozhat az alkotmányos védelem, ezért még a büntetőjogi szankcionálás sem eltűzött abban az esetben, ha a becsület csorbítására alkalmas tényt állító tudta, hogy a közlése valótlan, vagy azért nem tudott annak valótlanságáról, mert a foglalkozása alapján elvárható körütekintést elmulasztotta {7/2014. (III. 7.) AB határozat [16]-[17]}. Az ügy eldöntése szempontjából kiemelt jelentősége van annak, hogy az alperes közlése milyen szövegkörnyezetben található, és az írás tartalma a közügyek megvitatásához kapcsolódik-e. Az Alkotmánybíróság gyakorlata ugyanis egységes abban, hogy a közéleti közlésekhez fokozottabb alaptörvényi védelem kapcsolódik. Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III.7.) AB határozatban fejtette ki, hogy „[a] szabad véleménynyilvánításhoz való jog kitüntetett helyet foglal el az Alaptörvény alapjogi rendjében. A véleményszabadságnak ez a kitüntetett szerepe kettős igazolással bír: mind az egyén, mind pedig a közösség szempontjából különösen becses jogról van szó. A szabad szólás lehetősége egyrészt nélkülözhetetlen az egyéni autonómia kiteljesítéséhez, hiszen a személyiség kibontakoztatása teljes mértékben elképzelhetetlen anélkül, hogy bárki szabadon, tartalmi kötöttségek nélkül közölhesse másokkal nézeteit, gondolatait. A szabad személyek szabad önkifejezése az Alaptörvényen alapuló alkotmányos rend egyik lényegi eleme és értelme. Másrészt a szólásszabadság a demokratikus, plurális társadalom és közvélemény fundamentuma. A társadalmi, politikai viták szabadsága és sokszínűsége nélkül nincs demokratikus közvélemény, nincs demokratikus jogállam. A demokratikus közvélemény azt kívánja meg, hogy a társadalom valamennyi polgára szabadon fejthesse ki gondolatait, és ezzel a közvélemény alakítójává válhasson. A közösség szellemi gazdagodására a véleményszabadság széles körű biztosítása vezet, hiszen a téves, elvetendő nézetek kiszűrése is csak nyílt közvitában lehetséges. A szólásszabadság szubjektív jogának biztosítása mellett tehát az államnak a demokratikus közvélemény kialakulása és fennmaradása érdekében is őrködni kell a véleménypluralizmus fölött (Indokolás [39]).

- [92] Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor a közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. „A közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit.” (Indokolás [47]). A megszólalás jogi megítélésénél – ugyancsak az Alkotmánybíróság által alakított gyakorlat szerint – különbséget kell tenni a tények állítása addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]}. Ebből következően pedig „[a] véleményszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}.
- [93] Az Alkotmánybíróság a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban következetesnek tartott gyakorlata szerint hangsúlyozta azt is, hogy „bár az értékítéletekhez képest lényegesen eltérő mércék alapján ítélandók meg, a tényállítások is - valósak és valótlanok egyaránt - a szólásszabadság hatálya alatt állnak, és rájuk is vonatkoznak a közügyek vitájának fokozott védelme melletti érvek” (Indokolás [34]). „A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. [...] A politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49] – [50]}. „Az Alkotmánybíróság ezzel összhangban arra is többször rámutatott, hogy bár a hamis tényállítások – szemben az értékítéletekkel, bírálatokkal – önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt, az adott ügy összes körülményének mérlegelése arra vezethet, hogy mégis alkotmányos lehetőség a valótlan állítást tevő jogi felelősségre vonására. (...) A 7/2014. (III. 7.) AB határozat a polgári jog hatálya alatt is hangsúlyozta, hogy a közügyek vitájához tartozó tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért a jogi felelősségre vonás kérdésében még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tényállítások esetében is figyelemmel kell lenni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekére” (Indokolás [50]).
- [94] Az Alkotmánybíróság mércéje szerint tehát az értékítélet és a személyes meggyőződést közvetítő vélemény mindaddig, amíg összefüggésben áll a közüggyel és nem gyalázkodó, attól függetlenül élvezzi a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző, vagy nem tetsző, értékes vagy értéktelen gondolatokat tükröz. Ezzel szemben a véleményszabadság oltalmát élvezzi, ha aényt állító, híresztelő személy jóhiszemű volt.

- [95] A szabad véleménynyilvánítás korlátainak a meghatározása érdekében alakította ki az Alkotmánybíróság a 3329/2017. (XII. 8.) AB határozatban azt a tesztet, amelynek első lépéseként azt kell vizsgálni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, a közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükrözik-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával állnak-e összefüggésben. Második lépésként a bíróságoknak azt kell eldöntenie, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e. Harmadik lépésként vizsgálni kell, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát.
- [96] A bíróság a per alapját képező jogvita elbírálása során a fenti tesztet alkalmazta annak megállapítása érdekében, hogy az adott perbeli közlés véleménynek, vagy ténybeli alapon álló olyan értékítéletnek tekinthető-e, amely vonatkozásában kizárt a helyreigazítás.
- [97] A bíróság első lépésként arra a következtetésre jutott, hogy az adott közlés közügyekben való megszólalás, mivel a Magyarország legnagyobb ellenzéki pártjának gazdasági tervezete és adó programja az olvasókat érdeklő téma, közügy. Maga a felperes azt, hogy közszereplő nem vitatta. Nem vitásan a közéleti szereplők tűrési kötelezettsége magasabb. A bíróság általánosságban osztja az alperes azon érvelését, hogy a felperes tűrni köteles, ha az érdekköréből kiszivárgott dokumentumokra hivatkoznak. Az adott per esszenciája ugyanakkor éppen az, hogy nem igazolható a közölt dokumentum hitelessége, hiteltelen információk közreadása tekintetében pedig nincs semmilyen tűrési kötelezettség. A bíróság megítélése szerint egy közéleti szereplő a közéleti vita részeként nem köteles tűrni olyan dokumentumra hivatkozást vagy olyan tartalmat, amely vonatkozásában a sajtó nem igazolja, hogy ténylegesen a közéleti szereplőtől származik. Az ettől eltérő álláspont a bíróság megítélése szerint egyúttal azt is jelentené, hogy bárki, bármilyen, akár szándékosan meghamisított információ tekintetében is tűrésre lenne köteles, csak azért, mert közéleti szereplő és maga a téma közérdeklődésre tart számot. Ahogy arra a bíróság már korábban is kitért, a 3217/2020. (VI.19.) AB határozat indokolása szerint a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanságok közzétételére, sőt az újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése (Abh., Indokolás [42]).
- [98] Második lépésként a teszt alapján a bíróság abban a kérdésben foglalt állást, hogy igazolt-e, miszerint a gazdasági terv, illetőleg adóterv a felperestől származik-e. Ez a kérdés ténykérdés, igennel vagy nemmel megválaszolható. A bíróság megítélése szerint ahogy arra már korábban indokolásában kitért, az alperes nem tudta igazolni azt, hogy a rendelkezésre álló információkból okszerű következtetést vont le, a dokumentum hitelességére. Mivel magának a dokumentumnak a hitelességét sem tudta az alperes bizonyítani, ezért vékony ténybeli alapon álló értékítéletnek sem minősíthető a cikk tartalma. Az alperes nem objektív szempontok alapján végezte el a hitelesség vizsgálatát, az alperesi tanúk nem ismerték a felperes valós nyilvánosan közölt elképzeléseit, a dokumentum egészét sem olvasták, a hitelesség ellenőrzése során megkérdezettek sem ismerték meg egészében a dokumentumot, és csak valószínűsítették annak felperestől származását, az aláírók személyét érintően csupán feltételezésekbe bocsátkoztak, a felperes hazugságnak nevezte miszerint a tervezet tőle származik. Mindezek alapján zárt logikai láncolat mentén okszerű következtetés sem volt levonható arról, hogy a cikk alapját képező dokumentum a felperes gazdasági és adó tervezete.

- [99] A cikk alapjául szolgáló azon közlés, hogy a dokumentum a felperes gazdasági és adó tervezete, igennel vagy nemmel eldönthető kérdés, ekként tény. Ezen tény közlésének valóságtartalmát, azt, hogy ezen tényállítás objektív alapon nyugszik, az alperes nem bizonyította, ekként vékony ténybeli alapnak nem tekinthető, arra vélemény sem alapozható.
- [100] Mivel a perbeli közlésnek nincs vékony ténybeli alapja, ezért a tartalom nem élvez a véleménynyilvánítás szabadságát, ekként a sajtó-helyreigazítási kérelem megtagadására nincs törvényes lehetőség.
- [101] A fentiek alapján a teszt további feltételeinek vizsgálata szükségtelen.
- [102] A bíróság megítélése szerint a sajtó a reá vonatkozó felelősségi szabályoknak nem tett eleget. A 13/2014. (IV.18.) AB határozat [41] bekezdése és a 7/2014. (III.7.) AB határozat [17], [35] bekezdései alapján az utóbb hamisnak bizonyult tényállások tekintetében a véleménynyilvánítás védelmének alkotmányos határát az képezi, ha a sajtószerv tudta, hogy a közlés valótlan, illetve elmulasztotta a foglalkozása körében elvárható körültekintést. Az alperes az állításait nem megfelelő objektivitással és kritikával kezelte, mint ahogy azt a bíróság fentebb már részletezte.
- [103] A sajtó felelőssége nem kerülhető meg úgy, hogy a valótlan tényállítás közlése mások vélekedésére hivatkozva történik. Mások vélekedésének közreadása, mint híresztelés ugyanúgy alapul szolgál sajtó-helyreigazítási kereset indítására, mint mikor a sajtó saját megalapozatlan megállapításait közli (BH200.241.). A tömegtájékoztatási eszközök rendeltetésüket akkor tudják betölteni, ha híven tájékoztatnak a valóságról és nem sértik mások személyiségi jogait és érdekeit.
- [104] Az alperes a közlés során a bíróság megítélése szerint a reá vonatkozó etikai szabályokat nem tartotta be. Mint ahogy arra a bíróság a korábbiak során már utalt, nem sajtótájékoztatóról történt a tudósítás, a dokumentum hitelessége nem igazolható, és dokumentum tekintetében a forrást nem jelölték meg, ezért az alperes ellenkérelmével szemben az objektív szabályok alapján felel a szerkesztőség és nem alkalmazható az az elv sem, hogy az érintettet nem kell megkeresni a cikk tartalmát érintően és nem kell álláspontját arányosan és a tartalomhoz képest kiegyensúlyozottan közölni. Alperes maga sem vitatta, hogy a cikksorozat első részének megjelenése előtt keresték meg a felperest, a perbeli második cikk előtt nem. Első alkalommal a felperes számára olyan határidőt szabtak, amely alatt érdemben álláspontját nyilvánvalóan az idő rövidsége miatt kifejtani nem tudta (első cikk reggel 8-kor kerül közzétételre, előtte reggel 6.30-kor küldték azt meg az alperesi tanúk vallomása alapján a felperesnek). Ebből a szempontból nincs jelentősége annak a bíróság megítélése szerint, hogy a felperes általában hogyan reagál az alperes tartalmaira. A sajtóra háruló etikai szabályok garanciálisak, függetlenek az érintett reakciójától. A felperes álláspontja nem tényszerűen, akként került közlésre, hogy vitatja a dokumentum létét. Az a közlés, miszerint a párt vezetője igyekezett elhatárolódni a dokumentumtól, nem a felperes valós álláspontját közvetíti. Az igyekezett elhatárolódni és a nem tőle származik kijelentés között egy átlag olvasó számára is tartalmi eltérés mutatkozik. Az igyekezett elhatárolódni szóösszetétel egy átlagolvasó számára inkább fogható fel egy udvarias kimentésnek, míg a nem tőle származik kijelentés egy határozott nemet jelent. Annak sincs jelentősége, hogy közölték a cikkben, miszerint nincs információ arról, hogy a párt hivatalosan döntött volna a tervezetről. A cikk ugyanis következetesen tervezetről, nem pedig döntésről ír. A tervezetet azonban egyértelműen azonosítható módon a

felpereshez köthetően jeleníti meg. A felperes álláspontjának közzététele ekként nem volt kiegyensúlyozott és tartalmában, valamint arányaiban megfelelően informatív az olvasók felé.

- [105] A bíróság megítélése szerint azt, hogy a felperest a cikk megjelenése előtt álláspontjának kifejtése érdekében megkeresik, és azt ténylegesen közlik is, nem azonosítható azzal, hogy a felperesnek milyen egyéb lehetőségei vannak a médiában érvelése megjelenítésére. A sajtóetikai szabályok szerint a konkrét cikk megjelenéséhez igazodóan kell lehetőséget biztosítani az érintettnek álláspontja kifejtése céljából, ezért az alperes által kifejtett ettől eltérő álláspont súlytalan.
- [106] A bizonyítási eljárás során a bíróság a felperes hivatkozásával szemben az alperesi tanúkat nem tartotta elfogultnak. A tanúk az alperes tényállítását igazolni nem tudták, de nyilatkozatuk a per adataival összhangban álló volt, a bíróság és a felek kérdéseire részletesen, élethűen válaszoltak. Önmagában az a tény, hogy az újságíró megfenyegették, illetőleg, hogy ő maga írta a cikket nem eredményezi azt, hogy objektív tényekről nyilatkozni elfogulatlanul ne tudna. A bíróság valamennyi tanú nyilatkozatát értékelte a bizonyítékok körében. A tanúvallomásokat a bíróság egybevetette a perben beszerzett egyéb bizonyítékokkal, okiratokkal. Mindezek alapján vont le azt a következtetést, hogy nem bizonyított, miszerint az alapul szolgáló dokumentum hiteles és az a felperestől származik.
- [107] Végezetül a bíróság utal arra, hogy az alperes által az ellenkérelemben citált EJEB gyakorlatra külön nem tért ki, mivel a hazai alkotmánybírósági gyakorlat (amely az érdemi döntés alapjául szolgált és amelyet a bíróság az ítélet indokolásában részletesen bemutatott) azonos azzal.
- [108] *A helyreigazítás módja:*
- [109] A sajtó-helyreigazítás esetén a helyreigazító közleményt a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon kell közölni. Ennek során lényeges szempont, hogy a helyreigazító közlemény és az azzal érintett médiatartalom közötti összefüggés az átlagos olvasó számára egyértelműen felismerhető legyen. Ha a bíróság a keresetnek helyt ad, határozatában - a kérelem és az ellenkérelem korlátai között - belátása szerint állapítja meg a helyreigazítás szövegét, és ennek közlésére az alperest határidő tűzésével kötelezi (BH2023.2.33.).
- [110] A PK 15. számú állásfoglalás I. pontja szerint, ha a bíróság a keresetnek helyt ad, határozatában - a kérelem és az ellenkérelem korlátai között - belátása szerint állapítja meg a helyreigazítás szövegét és ennek közlésére az alperest határidő tűzésével kötelezi (Smtv. 12. § (2) bekezdés Pp. 495. § (1) bekezdés). A „széleskörű” mérlegelésnek az az indoka, hogy a szubjektív jogvédelem célja akkor tud érvényesülni, ha lehetőség van az eset összes körülményének mérlegelésére. Ezt szolgálja a Pp. 499. § (1) bekezdése, amely a keresetnek helyt adó ítélet esetén is annyit ír elő, hogy a bíróságnak kell meghatároznia a közzététel módját és határidejét, a helyreigazító közlemény szövegét, ugyanakkor annak részleteit - a bírói gyakorlathoz igazodóan - a bíróság mérlegelésére bízta (Kúria Pfv.IV.20.849/2021/4.). A közzététel szövegének és módjának meghatározásánál a bíróság azt vizsgálta, hogy a helyreigazító közlemény közzétételének a kereseti kérelemben feltüntetett módja megfelel-e az Smtv. 12. § (2) bekezdésében meghatározott „hasonló módon” való közlés követelményének. A bíróság az eredeti közlés tartalmát és módját alapul véve belátása szerint állapítja meg a helyreigazítás szövegét és ennek közlésére az alperest határidő tűzésével kötelezi (BH 2023.2.33.I.). Az Smtv. 12. § (2) bekezdésben írtaknak és az internetes portálokon történő

helyreigazítással kapcsolatban kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően határozta meg a bíróság a helyreigazítás módját és szövegét a perbeli ítélet rendelkező részében. A helyreigazításra utaló szöveg 24 órán keresztül történő közzététele követi az olvasói szokásokat és biztosítja annak reális lehetőségét, hogy a hírportál látogatói a napi rutinjukhoz igazodóan valóban értesülhessenek arról, hogy a cikk vonatkozásában az alperes helyreigazítás közzétételére köteles. A bíróság a helyreigazítás szövege és módja tekintetében kiemeli azt, hogy az Smtv. 12. § (2) bekezdése szerinti „hasonló módon és terjedelemben” kitétel lehetőséget ad a sérelmet szenvedett fél számára, hogy a helyreigazítás lehetséges, a jogszabályi rendelkezésnek megfelelő módjai közül válasszon. A bíróság megítélése szerint a felperes által valóságként közölt tartalom nem igazodott a cikkbeni sérelmezett közléshez, e körben a bíróság osztotta az alperes érvelését. A per alapja ugyanis az volt, hogy a felperesnek tulajdonított dokumentum létezik-e, az felpereshez köthető-e, abból hiteles információk származnak-e. Ezt tényszerűen az alperes igazolni nem tudta. A bíróság megítélése szerint, ezért a helyreigazítás tartalmának is ehhez kell igazodnia. Ezért a bíróság a felperes kereseti kérelmétől eltérően kizárólag a rendelkező részben írt tartalommal rendelte el a valóság közlését.

[111] *Perköltség:*

[112] A Pp. 499. § (1), valamint a Pp. 82.§ (1) és 83.§ (1) bekezdései alapján kötelezte a bíróság az alperes kiadóját a perköltség megfizetésére. Perköltségként a megbízási szerződés alapján érvényesített ügyvédi munkadíj, azaz 500.000-; forint + áfa összeg és az Itv. 62.§ (1) bekezdés f) pontja alapján feljegyzett illeték, mint perköltség megfizetésére a Pp. 499. § (1), valamint Pp. 83.§ (1) bekezdése értelmében az alperes kiadóját kötelezte a bíróság.

[113] A fellebbezési jog a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

[114] A bíróság tájékoztatja a feleket arról, hogy a Pp. 500. § (1) bekezdése alapján a bíróság a per minden szakában soron kívül jár el.

Budapest, 2026. január 14.

dr. Elek Orsolya s. k.
bíró